

at i tidligere Tid var det ikke en saa glimrende Forretning at være Sukkerroedyrker. Priserne ere gaaede væsentlig frem. Men der har det ærede Medlem ikke skaffet sig den fornødne Efterretning om, hvorledes Priserne have været gennem en Aarrække. I 1882, det Aar, da Fabrikkerne fik Klasse Nr. 2 af Kontrakter gennemført, var Prisen, som betalttes Roedyrkerne, 93,78 pr. Centner, medens den Pris, der blev budt os i Fjor, altsaa det sidste Aar, som vi vide noget om, var 93,902, altsaa, kan man godt sige, den samme. Nu skal jeg ikke nægte, at Prisen siden 1882 flere Gange er gaaet endog langt ned. I flere Aar have Roedyrkerne faaet fra 64, fra 66 og fra 67. Derefter er det saa gaaet op igen. Men alt det tyder paa, at det Højdepunkt, som vi nu ere paa, vil blive afløst af en Nedgang. De nuværende Priser ere langt fra konstante. Jeg kan næsten sige, at de med Naturnødvendighed ville gaa ned. Jeg skal villigt indrømme, at Priserne i dette Aar i Særdeleshed have givet Roedyrkerne en betydelig Fortjeneste, men de Herrer maa ogsaa huske paa, at der har været meget vanskelige Aar for os. Mange have maattet bukke under for dem, og de, der ere slupne igennem dem, have maattet takke deres Gud for, at de ere slupne helskindede derfra. Man var den Gang nødt til at dyrke Roerne med et betydeligt Tab. Vi maatte bære det Tab blot i Haab om, at der kom bedre Tider.

Men selv om disse gode Tider nu ere komne, siger Erfaringen os, at de igen ville blive afløst af daarligere Tider. Ethvert Menneske, der kender en Smule til Forholdene, kan sige sig selv, at de nuværende Priser ere ganske anormale. Vi have faaet dem, fordi der i en stor Del af Europa har været Misvækst, endog næsten total Misvækst, saa at der ikke har været Roer at levere til mange Fabrikker i Tyskland. Fabrikkerne have maattet slaa sig sammen to—tre Stykker for blot at faa et nogenlunde antageligt Antal Roer at bearbejde. Derved kommer der naturligvis saa meget mindre Sukker paa Markedet, og derved drives Prisen op til en naturlig Højde. For øvrigt er der allerede i den sidste halve Maaned kommet en ikke ubetydelig Nedgang. At bygge paa, at de høje Priser skulle vedvare, forekommer mig at være det rene Vanvid. Og det vilde ogsaa være ganske forkert, netop i et Øjeblik, hvor Konjunkturerne ere af den Art, som de ere, at tænke sig Muligheden af, at Staten skulde anvende umaadelige Kapitaler paa et Foretagende, som vi dog med nogenlunde

Sikkerhed vide vil blive langt mindre frugtbringende i de kommende Aar.

Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) viste flere Gange, jeg kan sige i den sidste Halvdel af sin Tale, en stor Medfølelse med den lollandske Ø, der var belempret med disse Godsejere og store Bønder, som her gjorde sig en næsten uretmæssig Fortjeneste. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem netop siger „store“ Bønder. Det er Skik og Brug, ved jeg nok, mellem Socialdemokrater, at de, hvor de mene, at der ikke er noget at fiske, søge at haane Landbostanden, og jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem vil nøjes med det Udtryk: de „store“ Bønder, han kunde ogsaa have sagt: de „fede“ Bønder. Men jeg tror, han skyder forbi paa dette Punkt, for hvis han har beskæftiget sig en lille Smule med denne Sag — ja, det ærede Medlem ler, han mener, han har beskæftiget sig uhyre meget med den, men jeg tror nu alligevel, at han er ganske ukendt med Forholdene hos os —, og hvis han kendte noget til Forholdene paa Lolland-Falster, maatte han vide, at det ikke alene er Godsejere og de store Bønder, som dyrke Sukkerroer der, men at det ogsaa er de smaa Bønder og Husmænd, store Husmænd og smaa Husmænd, det er saa godt som hele Landbostanden i de Egne, hvor der overhovedet kan dyrkes Sukkerroer, som ligge saaledes, at Roerne nogenlunde bekvemt kunne leveres til Fabrikkerne. At kaste saadanne Haansord ud mod Sukkerroedyrkerne eller gøre det til, at det kun er en enkelt Klasse af Landboerne, der dyrke Sukkerroer, har det ærede Medlem sikkert ikke Ret til. Det er i alle Klasser af Landbostanden, at Sukkerroedyrkingen er gennemført, baade paa store og paa smaa Steder, og de smaa Steder have i Virkeligheden den største Fortjeneste. De smaa Landbrugere, som kunne gøre Arbejdet ved egen Haandkraft, have den største Fortjeneste af Roedyrkingen, og de sætte ogsaa Pris paa at kunne dyrke Roer.

Den kolossale Avance, som det ærede Medlem nævnede, at de lollandske Godsejere og store Bønder have ved Sukkertrusterne, som han siger — jeg ved nu ikke, hvad han mener dermed, jeg vil hellere bruge et dansk Ord og sige Sukkerfabrikkerne, for der eksisterer i Virkeligheden ingen Sukkertrust her i Landet —, er nu ikke saa stor, som det ærede Medlem har forestillet sig det. Det er rigtigt, at Professor Birck i sin Bog, som udkom for et